

Sygn. akt III AUa 371/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy **M. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w Ł.**

o składki na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji M. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt: IV U 15/13,

- 1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzające go decyzje organu rentowego i stwierdza, że należności objęte zaskarżonymi decyzjami nie istnieją;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w Ł. na rzecz M. C. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 371/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.11.2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. określił wysokość należności przypadających od M. C. z tytułu wymagalnych należności na koncie osobistym (...) (...) za okres od lipca 1997 r. do grudnia 1998 r. w kwocie 5647,69 zł wraz z należnymi odsetkami za zwłokę w kwocie wynoszącej na dzień wydania decyzji 15.079 zł. W tej samej dacie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. wydał decyzję Nr (...), w której określił wysokość należności przypadających od M. C. z tytułu wymagalnych należności na koncie pracowniczym (...) (...) za okres od września 1996 r. do stycznia 1997 r., od marca 1997 r. do sierpnia 1997 r., od listopada 1997 r. do kwietnia 1998 r., od lipca 1998 r. do sierpnia 1998 r. w kwocie 4.232,10 zł wraz z należnymi odsetkami za zwłokę w kwocie 14.357 zł naliczonymi do dnia wydania decyzji.

Nie dzieląc treści powyższych decyzji w dniu 21 grudnia 2012 r. M. C. wniósł odwołanie od obydwóch decyzji z 26 listopada 2012 r. M. C. podniósł, iż zaskarżone decyzje dotyczą składek, które zostały już wyegzekwowane przez organ rentowy. Z ostrożności procesowej M. C. podniósł zarzut przedawnienia należności i odsetek objętych przedmiotowymi decyzjami.

Postanowieniem wydanym w dniu 17 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy połączył do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z odwołania M. C. od wskazanych wyżej decyzji.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie każdego z odwołań.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 stycznia 2014r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołania

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny i zważył co następuje.

W dniu 20 maja 1997 r. w toku egzekucji prowadzonej przeciwko M. C. administracyjny organ egzekucyjny przekazał na rachunek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. kwotę 1.177,05 zł.

W związku ze zmianą właściwości w wyniku wejścia w życie z dniem 1.01.1999 r. reformy administracyjnej kraju nastąpiło przekazaniem Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w R. w dniu 26 stycznia 1999 r. 40 tytułów wykonawczych, wystawionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeciwko M. C. w latach 1996-1998 r.

W dniu 26 czerwca 1997 Urząd Skarbowy w W. zwrócił M. C. kwotę 7.745,10 zł tytułem zwrotu nadpłaty podatku; ta wierzytelność M. C. nie została zajęta w toku prowadzonej egzekucji administracyjnej z uwagi na brak wniosku uprawnionego wierzyciela.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w R. prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko M. C. na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. w latach 1999 - 2012, obejmujących składki na ubezpieczenie społeczne za lata 1996 - 1998. W związku z bezskutecznością egzekucji administracyjne postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem wydanym w dniu 23 maja 2012 r. na podstawie art. 59 § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Naczelnik Urzędu Skarbowego w R. w dniu 19 czerwca 2012 r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułów wykonawczych, wystawionych w okresie od listopada 1996r. do maja 1999r. przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przeciwko M. C. obejmujących należności z tytułu składek za okres od września 1996r. do stycznia 1997r., od marca 1997r. do grudnia 1998 r. oraz z tytułu opłaty dodatkowej w wysokości 600 zł.

Tytuły wykonawcze bezpośrednio po ich wystawieniu były kierowane do właściwego miejscowo Naczelnika Urzędu Skarbowego celem wszczęcia egzekucji administracyjnej określonych w nich zobowiązań.

W dniu 28 lutego 2012 r. na poczet należności składkowych M. C. została dokonana wpłata kwoty 10.689 zł. Wpłata ta została rozliczona przez organ rentowy na koncie (...) 40-4370 dotyczącym należności składkowych z tytułu osobistego ubezpieczenia M. C. za okres od września 1996 r. do lipca 1997 r. przy czym do uregulowania za ten okres pozostała różnica składki za lipiec 1997 r. w kwocie 22,29 zł wraz z odsetkami. Na koncie osobistym M. C. pozostaje zadłużenie za okres od lipca 1997 r. do grudnia 1998 r. w kwocie 5647,69 zł wraz z odsetkami za zwłokę w kwocie 15.079 wyliczonymi na dzień 26 listopada 2012 r.

Na koncie pracowniczym (...) (...) za okres od września 1996 do stycznia 1997 r., od marca 1997 r. do sierpnia 1997 r., od listopada 1997 r. do kwietnia 1998 r. , od lipca 1998 r. do sierpnia 1998 r. widnieją należności składkowe z tytułu zatrudniania pracowników przy prowadzeniu pozarolniczej działalności przez M. C. w wysokości 4.232,10 zł wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 14.357 zł za okres do dnia 26 listopada 2012 r.

Łączne zadłużenie M. C. z tytułu nieuregulowanych składek wynosi 39.315,79 zł, w tym należność główna w wysokości 9.879,79 zł oraz odsetki w kwocie 29.436 zł.

Salda zadłużenia M. C. zarówno na koncie osobistym jak i pracowniczym wynikające z dokumentacji rozliczeniowej są zgodne z zaskarżonymi decyzjami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w postępowaniu przed organem rentowym. Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów jak również wnioski opinii biegłego w zakresie prawidłowości rozliczania przez organ rentowy kwot pochodzących od M. C. nie były kwestionowane przez strony postępowania. Twierdzenia M. C. odnośnie zapłacenia przez niego w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego składek określonych w zaskarżonych decyzjach wraz z należnymi odsetkami Sąd uznał za nieudowodnione. M. C. wskazywał, iż dokonywał wpłat gotówkowych bezpośrednio komornikowi skarbowemu, natomiast nie dysponuje dowodami potwierdzającymi tę okoliczność, które zostały zniszczone po upływie wymaganego okresu ich przechowywania. Taki stan rzeczy zakładałby popełnienie przez funkcjonariusza publicznego czynu (bądź czynów) przestępnych polegających na faktycznym przywłaszczeniu środków pieniężnych przez osobę do tego nieuprawnioną. Nie można bowiem przyjąć, iż sumy pieniężne jakie miały wpłacić M. C. zostały zarachowane na poczet należności nieistniejących czy też dotyczących innych podmiotów. Wbrew stanowisku zajmowanemu przez M. C. nie można podzielić zapatrywania, iż dokonanie przez Urząd Skarbowy podatnikowi zwrotu nadpłaty podatkowej w dniu 27 czerwca 1997 r. jest równoznaczne z nieistnieniem wówczas jakichkolwiek zobowiązań pieniężnych, będących przedmiotem egzekucji administracyjnej. Otóż powyższa okoliczność może świadczyć tylko o tym - jak trafnie zaznacza organ rentowy - iż wierzytelność M. C. nie została do czasu jej zrealizowania wobec uprawnionego zajęta przez administracyjny organ egzekucyjny. Tożsamość podmiotu prowadzącego egzekucję oraz dłużnika M. C. nie oznacza, iż aby wyegzekwować należności oznaczone w tytułach wykonawczych administracyjny organ egzekucyjny nie był obowiązany do stosowania procedur, wynikających z art. 67 i nast. ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1015).

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazał, iż obowiązek uiszczenia przez M. C. składek na ubezpieczenie społeczne stosownie do dyspozycji art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (Dz.U.1983.31.147 j.t. ze zm.) nie podlega sporowi w niniejszej sprawie. Ponieważ z przyczyn wyżej omówionych Sąd nie przyjął, aby M. C. uregulował składki określone w zaskarżonych decyzjach, rozważeniu podlega kwestia zgłoszonego przez wnioskodawcę zarzutu przedawnienia. W myśl przepisu art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U.2009 Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania decyzji należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Wprawdzie przepis ten, w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2003 r. przewidywał 5 letni okres przedawnienia, to jednak okres ten miał zastosowanie tylko do tych należności, które uległy przedawnieniu przed wejściem w życie ustawy z dnia 18.12.2002r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 241, poz. 2074) . Jeżeli przed wskazaną datą wejścia w życie ustawy zmieniającej należności nie uległy 5-letniemu okresowi przedawnienia, to uległ on wydłużeniu do lat 10, licząc od dnia w którym stały się wymagalne. Zagadnienia intertemporalne związane z wydłużeniem terminu przedawnienia składek od dnia 1 stycznia 2003 r. były m.in. przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie I UK 27/07 opubl. OSNP 2008/17-18/266. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, iż dziesięcioletni termin przedawnienia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne wprowadzony od dnia 1 stycznia 2003 r. (art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm. w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 9 lit. a ustawy z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 241, poz. 2074 ze zm.) odnosi się także do należności powstałych przed tym dniem i wówczas nieprzedawnionych. Dla oceny czy i kiedy upłynął termin przedawnienia należności z tytułu składek określonych w zaskarżonych decyzjach kluczowe znaczenie ma jednak dyspozycja art. 5 b powołanej ustawy, stanowiącego, iż bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego. Unormowanie to oznacza, iż wszczęcie egzekucji administracyjnej należności z tytułu składek określonych w administracyjnych tytułach wykonawczych skutkowało zawieszeniem biegu przedawnienia tych należności. Ponieważ wszczęcie egzekucji nastąpiło przed upływem obowiązującego wówczas 5-cioletniego terminu przedawnienia, termin ten nie biegł przez cały okres trwania administracyjnego postępowania egzekucyjnego aż do jego umorzenia, co nastąpiło w dniu 19

czerwca 2012 r. Od tej daty ponownie rozpoczął bieg termin przedawnienia, którego okres wynosi już 10 lat. Mając zatem na uwadze, iż w niniejszej sprawie brak jest przesłanek pozwalających na przyjęcie, iż należności z tytułu składek, określonych w decyzjach organu rentowego z dnia 26 listopada 2012 r. zostały przez obowiązane uiszczone bądź też skutecznie upłynął termin ich przedawnienia, odwołanie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlega oddaleniu.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją M. C. zarzucając:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z teściami zebranymi w sprawie materiału dowodowego poprzez sprzeczne z materiałem dowodowym przyjęcie, że zalega z zapłatą składek na ubezpieczenie własne za okres od lipca 1997r. do grudnia 1998r. oraz że zalega z zapłatą składek z tytułu wynagrodzeń pracowników za okresy : od września 1996r. do stycznia 1997r. a także od marca 1997r. do sierpnia 1997r., od listopada 1997r. do kwietnia 1998r., od lipca 1998r. do sierpnia 1998r., w sytuacji gdy ZUS nie przedłożył żadnych materiałów źródłowych świadczących o zadłużeniu, gdyż takim dowodem nie może być własna ewidencja ZUS, a także poprzez bezpodstawne nieuwzględnienie przez Sąd dowodu w postaci udokumentowanej wypłaty Urzędu Skarbowego na rzecz apelującego z tytułu nadpłaty w podatku VAT, co było by i jest wykluczone w stosunkach ZUS - dłużnik w toku prowadzenia egzekucji, jako dowodu na niedochodzenie w dacie wypłat żadnych należności przez ZUS oraz dowodu na to, że nie posiadałem zadłużeń wobec ZUS-u.

- bezpodstawne nie uznanie przez Sąd zarzutu przedawnienia roszczeń, jakich dochodzi od apelującego ZUS, postawiony z ostrożności procesowej.

W konkluzji apelujący wnosił o zmianę wyroku Sądu I instancji uchylenie zaskarżonych decyzji ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzuty apelacji są zasadne.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do podnoszonego przez ubezpieczonego zarzutu przedawnienia. W tym zakresie spór sprowadzał się wyłącznie do zagadnień prawnych, to jest właściwej interpretacji przepisu art. 24 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Przypomnieć należy, że brzmienie art. 24 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1442, z późn. zm.), m.in. poprzez zmianę ust. 4, 5 i 6 oraz dodanie ust. 5a, 5b, 5c i 5d, zostało zmienione na mocy ustawy z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2002 r. Nr 241, poz. 2074).

Przepis art. 24 ust. 4, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r., stanowił, iż należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5, po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Przy czym w myśl ust. 5 bieg przedawnienia przerywało odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik.

Od dnia 1 stycznia 2003 r., to jest od dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej z dnia 18 grudnia 2002 r., przepis art. 24 ust. 4 stanowił, iż należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne z zastrzeżeniem ust. 5-5d. Dodany ust. 5b otrzymał następujące brzmienie „bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia wszczęcia do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego oraz postępowania przed sądem” zaś od 1 lipca 2004r. treść ust. 5b uległa kolejnej zmianie tj. „bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia podjęcia pierwszej czynności zmierzającej do wyegzekwowania należności z tytułu składek, o której dłużnik został zawiadomiony, do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego”.

W związku z brakiem przepisów przejściowych w ustawie z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych powstał problem czy wydłużony z 5 do 10 lat termin przedawnienia składek na ubezpieczenie społeczne dotyczy także składek wymagalnych przed dniem 1 stycznia 2003 r. Kwestia ta została już jednak

rozstrzygnięta w orzecznictwie sądowym. Stanowisko Sądu Najwyższego jest jednolite, że do składek na ubezpieczenia społeczne należnych i nieprzedawnionych przed dniem 31 grudnia 2002 r. zastosowanie ma przepis art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu ustalonym ustawą zmieniającą z dnia 18 grudnia 2002 r. Zastosowanie mają bowiem w drodze analogii przepisy wprowadzające podstawowe akty prawa prywatnego i to z nich należy wywodzić podstawowe zasady kolizyjne. Wywiedziona z tych przepisów podstawowa zasada prawa międzyczasowego prywatnego jest taka, że jeżeli według nowej ustawy termin ustawowy jest dłuższy niż na podstawie dawnej ustawy, do terminu ustawowego, który rozpoczął bieg przed wejściem w życie nowej ustawy, ale przed wejściem w życie nowej ustawy jeszcze nie upłynął, należy stosować przepisy nowej ustawy o długości terminu, oczywiście przy uwzględnieniu biegu takiego terminu na podstawie dawnej ustawy. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2009 r. sygn. III UK 81/08, opubl. LEX nr 707907; uchwała Sądu Najwyższego z 2 lipca 2008 r. sygn. (...) UZP 5/08, opubl. OSNP 2009/1-2/17, LEX nr 396253; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2008 r. sygn. I UK 146/08, opubl. LEX nr 738490).

W tym miejscu przypomnieć należy, że dotyczące przedawnienia regulacje ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązujące od 1 stycznia 2003 r., poza wydłużeniem terminu przedawnienia składek z 5 do 10 lat, zmieniły także zasady, według których liczony jest bieg terminu przedawnienia. I tak od dnia 1 stycznia 2003 r., z mocy art. 24 ust. 5b, bieg terminu przedawnienia zostaje zawieszony od dnia wszczęcia do dnia zakończenia postępowania egzekucyjnego oraz postępowania przed sądem. Regulacji takiej nie przewidywał art. 24 w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. Bieg przedawnienia przerywało jedynie wyszczególnione w ust. 5 art. 24 odroczenie terminu opłacenia należności z tytułu składek, rozłożenie spłaty tych należności na raty i każda inna czynność zmierzająca do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik, a termin przedawnienia wynoszący 10 lat był w takim przypadku liczony od dnia, w którym należności z tytułu składek stały się wymagalne.

Podzielając w całej rozciągłości zaprezentowane wyżej poglądy, w uzupełnieniu należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. I UK 313/10 (opubl. OSNP 2012/9-10/126, LEX nr 885010) zajął stanowisko, że do nieprzedawnionych do dnia 31 grudnia 2002 r. należności z tytułu składek stosuje się nie tylko nowy, wydłużony, termin przedawnienia, ale również wszystkie nowe przepisy dotyczące okoliczności mających wpływ na bieg tego terminu, to jest jego przerwanie, zawieszenie oraz zabezpieczenie, o ile wymienione w nowych przepisach podstawy przerwania lub zawieszenia biegu przedawnienia powstały po tej dacie. Przedstawione zapatrywanie Sąd Apelacyjny w Łodzi także podziela. Podobny pogląd zajęły sądy administracyjne, które zajmowały się analogicznym jak w przedmiotowej sprawie problemem przedawnienia składek (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2014 r. sygn. (...) FSK 815/12, opubl. LEX nr 1447076; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 1 marca 2013 r. sygn. III SA/Łd 1108/12, opubl. LEX nr 1303717; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 14 lutego 2012 r. sygn. III SA/Lu 16/12, opubl. LEX nr 1116558; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. sygn. (...) GSK 20/09, opubl. LEX nr 552754). Konsekwencją przyjęcia wskazanego stanowiska jest stwierdzenie, że skutki zdarzeń mających wpływ na bieg terminu przedawnienia (przerwanie, zawieszenie) należy oceniać według przepisów obowiązujących w chwili ich zaistnienia.

Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że nie ma racji organ rentowy, iż wszczęcie postępowania egzekucyjnego winno spowodować liczenie biegu terminu przedawnienia według zasad określonych w art. 24 ust. 5b w brzmieniu obowiązującym po 1 stycznia 2003 r., skoro opisane w tym przepisie zdarzenie (wszczęcie egzekucji) nastąpiło przed tą datą, a wobec tego jego skutki należy oceniać według stanu prawnego obowiązującego na dzień wszczęcia egzekucji odnośnie poszczególnych należności składkowych jak też opłaty dodatkowej przy czym wszczęcie egzekucji, co jest niesporne, w odniesieniu do najpóźniejszych tytułów wykonawczych miało miejsce w 1999r.

Jak ustalono termin wymagalności najstarszej składki za wrzesień 1996r. przypadał na 15 października 1996r., a ostatniej za grudzień 1998 r. przypadał na 15 stycznia 1999 r.

Wierzytelność wynikającą z 42 tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko płatnikowi ZUS zgłosił w postępowaniu egzekucyjnym najpóźniej w 1999r. W niekwestionowanych okolicznościach faktycznych sprawy

oznacza to, że przerwa w biegu przedawnienia nastąpiła najpóźniej w pierwszej połowie 1999 r., natomiast składki za okres od września 1996r. do grudnia 1998r. według zasad określonych w art. 24 ust. 4 w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r. uległy przedawnieniu najpóźniejsza z dniem 15 stycznia 2009 r.

Wobec powyższego, na podstawie art. 386 ust. 1 kpc Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego orzekając jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 36 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1025)

PRZEWODNICZĄCA: SĘDZIOWIE: